

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΠΟΥΚΑΛΑΣ

Στον αστερισμό του «αφηγήματος»

Κάποιες λέξεις κολλάνε στη γλώσσα σαν τσίχλα σε τερηδονισμένο δόντι, γίνονται συρμός, ξεφυτρώνουν σαν ζιζάνια ακόμα και σε νοηματικά πεδία που δεν τις αντέχουν ή δεν τις έχουν ανάγκη. Μια τέτοια λέξη είναι το «αφήγημα», μάλλον επείσακτη παρά ιθαγενής. Τι ακριβώς μεταφράστηκε και εκτελωνίστηκε κι αν το δάνειο προέρχεται από την τράπεζα της λογοτεχνίας, δεν έχει σημασία* σημασία έχει το στυλ, και η ποιότητα που εικάζεται ότι δίνει η λέξη στις κουβέντες μας. Στον αστερισμό του «αφηγήματος» βρισκόμαστε καιρό τώρα. Τις τελευταίες εβδομάδες, πάντως, τις καλοκαιρινές, η χρήση του όρου κατέρριψε κάθε ρεκόρ. Αυτό δεν συνέβη επειδή το θέρος

ευνοεί ανέκαθεν το διάβασμα, έστω και στην πιο ξεκούραστη πνευματικά εκδοχή του, μπρεστ σέλερ, άρλεκιν κτλ., αλλά επειδή και η καταπονημένη κομματική ρητορική χρειάζεται τις διακοπές της. Για να ξανασκεφτεί τα κλισέ της.

Η σοβαρότερη λοιπόν κατηγορία που εξαπολύεται από όλους εναντίον όλων είναι η «έλλειψη αφηγήματος». «Δεν έχει αφήγημα η κυβέρνηση, αφού το σακσές-στόρι της δεν περπατάει», την κατηγορεί η αντιπολίτευση. «Δεν έχει αφήγημα η Ν.Δ., αφού η υπόθεση της "σύντομης παρένθεσης" κατέπεσε», την αντικατηγορεί η κυβέρνηση, ενώ επίσης «απουσία αφηγήματος» καταμαρτυρεί στη Ν.Δ. το γεννηματικό ΠΑ-

ΣΟΚ, εν αντιθέσει με το βενιζελικό, που κρίνει τη Ν.Δ. αξιανάγνωστη και βραβεύσιμη. Ακούμε επιπλέον -ή διαπιστώνουμε- ότι «η Δημοκρατική Συμπράταξη δεν έχει άλλο αφήγημα από την πάση θυσία επιστροφή στη νομή της εξουσίας», ότι «το μόνο αφήγημα του Ποταμιού είναι ο επικεφαλής του», όπως άλλωστε και της Ένωσης Κεντρώων, ότι «το αφήγημα του ΚΚΕ είναι το ΚΚΕ» κτλ. Χρήσιμη λέξη το «αφήγημα», όπως χρήσιμο είναι ενίοτε το «Κύριε, ελέησον». Ξέρουμε όμως ποιες συνέπειες έχει η υπερβολική χρήση του.

Ένας μόνο δεν μπορεί να επικριθεί για έλλειψη αφηγήματος: ο κ. Γιάννης Βαρουφάκης. Αν όσα δημοσιεύει υπό μορφή βιβλίου συ-

νιστούν ειλικρινή απομνημονεύματα ή μυθιστόρημα θα το κρίνει η Ιστορία, εφόσον βρει χρόνο και διάθεση. Ο ίδιος διατείνεται ότι θεμελιώνει τα λεγόμενά του σε σημειώσεις και (παράτυπες) ηχογραφήσεις. Ενώσω δηλαδή ασκούσε καταστροφικά την εξουσία του, «έβλεπε μακριά»* όχι το μέλλον της Ελλάδας αλλά το προσωπικό του. Μονάχη έγνοια του (τυπική, όχι παράτυπη) η συναγωγή του αναγκαίου, επιλεγμένου υλικού που θα διευκόλυνε την κατοπινή δικαίωσή του. Λαμπρά. Εξ ου και ο σεμνός υπότιτλος του βιβλίου του: «Η μάχη μου με το βαθύ κατεστημένο της Ευρώπης». Ας μην τρέξουμε στον Δον Κιχώτη. Ο Νάρκισσος κατοικεί πολύ πιο κοντά μας.

ΑΥΓΗ

Οι επιπολαιότητες Βαρουφάκη και οι γελοιότητες της αντιπολίτευσης

Κακός χαμός ξαφνικά. Αιτία το βιβλίο του τέως υπουργού Οικονομικών Γιάννη Βαρουφάκη. Όλα όσα καταγράφει για τη θητεία του λίγο ως πολύ ήταν γνωστά. Μάλιστα το βιβλίο έχει κυκλοφορήσει από τον Μάιο. Τι συνέβη λοιπόν; Τίποτα δεν συνέβη. Απλά η συντονισμένη με τη Ν.Δ. αντιπολίτευση σε συνεργασία με τα ΜΜΕ που αγωνίζονται να ρίξουν την κυβέρνηση αποφάσισαν να φουτώσουν νέο θέμα, για να προκαλέσουν πολιτική φθορά. Περί αυτού πρόκειται.

ΤΟ ΘΕΜΑ όμως έχει δύο όψεις. Η πρώτη είναι ο ίδιος ο Γιάννης Βαρουφάκης, ο οποίος με αχαρακτήριστη επιπολαιότητα κάνει χρήση όλων όσων έμαθε στη θητεία του ως υπουργού και διαπραγματευτή. Και τα έμαθε, επειδή ο πρωθυπουργός και ο ΣΥΡΙΖΑ τον εμπιστεύτηκαν, κρίνοντας ότι είχε τις γνώσεις, το ήθος και το ταλέντο να φέρει σε πέρας το πολύ δύσκολο έργο που ανέλαβε για να βοηθήσει την πατρίδα του. Και ο συνάδελφός του, που πήρε τη θέση του και αγωνίστηκε με σοβαρότητα και υπομονή, δικαίωσε απολύτως τους λόγους που υποχρέωσαν τον Αλ. Τσίπρα να σταματήσει τη συνεργασία μαζί του.

ΜΕΤΑ την αντικατάστασή του, λόγω πολιτικής ανεπάρκειας, ανωριμότητας και επικίνδυνων εξελίξεων από τη διαπραγματευτική συμπεριφορά του, ο καθηγητής απασφάλισε για λόγους εκδίκησης. Αυτός, η μεγάλη πρωμαντόνα που γοπεύει και καθλώνει τα πλήθη, να απολυθεί; Απαράδεκτο. Και αμέσως μετά, άρχισε τις αποκαλύψεις σε δόσεις. Το αν αυτές εξυπηρετούν ή πλήττουν τα συμφέ-

ροντα της χώρας, του είναι δευτερεύον ζήτημα. Προηγείται το υπέρ εγώ του. Η περίπτωση Βαρουφάκη προσφέρεται για συμπεράσματα και επιβεβαιώνει πως: ό,τι λάμπει δεν είναι χρυσός.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ όψη αφορά την αντιπολίτευση. Η κυβέρνηση, εκείνους τους δύσκολους καιρούς του 2015 με το ευρωπαϊκό ιερατείο (σε συνεννόηση με τον Σαμαρά) να έχει αφήσει τη χώρα χωρίς ρευστότητα και με προφανή στόχο να ανατρέψει το ταχύτερο δυνατόν την πρώτη αριστερή κυβέρνηση στην Ε.Ε., ώστε να μην... μολυνθούν και άλλες χώρες, άκουγε εναλλακτικά σενάρια αντιμετώπισης των ασφυκτικών πιέσεων. Είναι έγκλημα να εξετάζεις σενάρια; Κατά τη Ν.Δ., το ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜ.ΑΡ. είναι πολιτικό αδίκημα η σκέψη(!) που χρίζει ακόμα και εξεταστικής επιτροπής! Εξεταστικής επιτροπής όχι γιατί χρεοκόπησε η χώρα και εγκλωβίστηκε στα Μνημόνια, αλλά επιτροπής για τα πιθανά σενάρια, που κανένα δεν εφαρμόστηκε. Και πώς άλλωστε να εφαρμοστεί για παράδειγμα το σενάριο επιστροφής στη δραχμή, όταν αυτό, αυτομάτως σήμαινε έξοδο της χώρας από την Ε.Ε.; Άλλωστε τα σενάρια εφαρμόζονται σε όλες τις επιστήμες (και τους πολέμους) και είναι μέθοδος αφαιρετικού καθορισμού της στρατηγικής σε όλους τους τομείς δράσης.

ΣΕΝΑΡΙΑ είχε και ο Παναγιώτης Λαφαζάνης. Η έφοδος στο Νομισματοκοπείο και η κρατικοποίηση της ΤτΕ ήταν σενάρια, μόνο που αυτά δεν προέβλεπαν την κρίση των πολιτών, διότι δεν συνάδουν με την επαναστατική ιδεολογία του σκηνοθέτη. Και φυσικά,

όπως κάθε σοβαρός και νοήμων πολίτης καταλαβαίνει, θα οδηγούσαν τη χώρα στην καταστροφή και την Αριστερά σε εξαφάνιση. Σενάριο ήταν και το παράλληλο νόμισμα που πρότεινε ο Βαρουφάκης. Και όλα τα σενάρια αυτά, και πολλά άλλα, απορρίφθηκαν από τον πρωθυπουργό και το υπουργικό συμβούλιο. Που είναι λοιπόν το πολιτικό αδίκημα; Πολιτικό αδίκημα παράγεται από αποφάσεις, όχι από σενάρια που ο καθένας έχει το δικαίωμα να διατυπώσει. Η χώρα όμως ξεπερνάει την κρίση και έχει τις προϋποθέσεις να επιστρέψει σύντομα σε κανονικούς ρυθμούς ζωής, να χτίσει ένα καλύτερο και ασφαλέστερο μέλλον, όχι με σενάρια αλλά με τις αποφάσεις. ΑΥΤΟ ακριβώς είναι το πρόβλημα για τη Ν.Δ. και τους πιστούς ακολούθους της. Αν πετύχει η κυβέρνηση, λιγοστεύουν οι πιθανότητες της παλινόρθωσης εκείνων που έφτασαν τη χώρα στο χείλος του γκρεμού. Και αντί να συζητάμε για πράξεις με τεράστιο τίμημα για τον ελληνικό λαό, επιχειρούν να χτυπήσουν την κυβέρνηση, που στηρίζεται πλέον από όλο το πολιτικό φάσμα της Ε.Ε., ώστε η Ελλάδα να γίνει πραγματικά ισότιμο και πολύτιμο μέλος της Ένωσης. Ένας πολιτικός μαραθώνιος φτάνει στο τέλος. Και αντί η αντιπολίτευση να ξεδιπλώσει το δικό της καλύτερο σχέδιο για το μέλλον του τόπου, επιχειρεί με πρωτοφανή λαϊκισμό και υποκρισία να γυρίσει η πολιτική ζωή στο 2015! Όχι στις αιτίες και τους υπεύθυνους της χρεοκοπίας του 2010, αλλά σε αυτούς που σεβάστηκαν τα εθνικά συμφέροντα και τους κοινοβουλευτικούς θεσμούς.